

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Primatul dreptății

Salariile funcționarilor se reduc, din nou, cu 10—12 la sută. Țara, ajunsă la ananghie, nu poate altfel. — Nespus de trist și dureros. Pentru țară și pentru slujbași. Economii pe care le va arăta bugetul, se traduc în lacrimi, în sdrênțe, în strângeri de inimă și reducerea imposibilă a coajei de pâine din mâna copiilor. Și evident, vor avea drept urmare o păgubitoare scădere a puterii de muncă, a elanului și seninului rodnic care trebuie pus în slujba publică.

Înțelegem, deci, strigarea îndurerată a funcționarilor. Iși apără existența, redusă și așa la ultima limită. — Nu suntem totuși de acord cu formele, excesiv de violente și amenințătoare, în care se descarcă nemulțumirca generală. Nu pot da nici un rod bun. Puterea de plată a țării nu crește prin ele. Crește în schimb duhul anarhiei și slăbește respectul autorității. Ceeace este un imens rău pentru țară și pentru înșiși funcționarii. Și, de sigur, dacă n-ar exista mâini ascunse cari să regizeze mișcarea de protest în această linie absolut nepatriotică, cu totul altă ar fi calea pe care s'ar merge. Una de colaborare cu guvernul în a afla soluțiile cele mai puțin dureroase și o împărțire cât mai dreaptă a sacrificiului ce ni-se cere.

Și care trebuie adus. Căci guvernul nu-l cere din capriciu și nici pentru o sadică plăcere de-a chinui lumea. Ci pentru că se găsește în alternativa, simplă și brută, de a menține salariile actuale și a nu le plăti, ori a le reduce pentru a le plăti. A ales calea din urmă. Aceasta cu atât mai vădit, fiindcă sub guvernul tehnicienilor, când nu s-a mai dat un ban șase luni de zile, s'a spus de mii de ori, că și de-ar mai scădea lefurile, numai să se plătească! D. Iorga, la urmă, avea de gând să le taie chiar cu 50 la sută!

Avem credința, că lumea slujbașilor ar aduce totuși, resignată și liniștită, și această jertfă, ori cât de dureroasă ar fi. Cu două condițiuni. Întâi: ea să nu fie mai mare decât strictul rămas necesar după ce se fac toate celelalte economii posibile în gospodăria statului. Căci mai sunt încă de făcut. Unele ciri, pentru sărăcia de azi, se pot numi încă lux și risipă. — A doua: Noua scădere să se aplice cu dreptate. Ceeace ar reclama, probabil, o scădere variată după mărimea categoriilor de salar. Și mai ales și mai pe sus de toate: să se aplice tuturor tagmelor de slujbași, fără excepție. De ce am scoate, să zicem, armata, din frontul suferinței comune? Ea are avantajii pe cari alții nu le au și solde cari și acum sunt în disproporție față de ale altora. Fiindcă și în trecut a avut regim de favoare!

În schimb: preoțimei i-s'a făcut în trecut nedreptate revoltătoare. I-s-au făcut scăderi de salar de neînchipuit. Cei mai bătrâni dintre preoți abia ajung la 50% din solda de locotenent! Și aproape toți au casă grea, cu copii mulți! — E timpul suprem să i-se facă și ei dreptate. La intervenția ce s-a făcut din partea clerului ortodox, guvernul a dat răspuns favorabil. Singurul care se putea da: curbele speciale aplicate preoților se vor șterge și vor fi tratați și ei la egal cu ceilalți slujbași.

Așteptăm. — Dreptatea trebuie să primeze și la împărțirea mizeriei! Mai ales aici!

Anul harurilor speciale

Mizerii multe și mari — Anul Sfânt: leac binevenit — Să-l folosim!

(+) Veacul nostru e veacul materiei. Vișul omului de azi e: mașina și produsele chemice. Să fie purtat cât mai repede pe pământ, să sboare cât mai nestingherit prin văzduh, să se poată pogori cât mai adânc sub luciul apelor nefârșite și în măruntaiele pământului, căutând mereu și adunând fără încetare valori sănătoare, ca să poată zice apoi sufletului său: Suflete, ai adunate multe bunătăți; mănă, bea și te veselește în tihnă, — acesta-i idealul omului modern. S'a prefăcut în trup, vorba Scripturii, și atunci ce mirare că Spiritul Domnului nu sălășluiește într'ansul? Rob făcându-se materiei, nimic mai firesc decât ca toate gândurile și dorurile lui să fie îndreptate spre nouii săi stăpâni, aleși de bunăvoie: tehnica și chemia, cu tot ceea ce pot să-i dea aceștia: unelte și preparate, în vederea mai binelui și apărării trupului său și zdrobirea trupului socotit dușman. De-aici pismă, ură neîmpăcată, până la vrăjmășească, neliniște înfrigurată, chinuitoare.

Starea aceasta de lucruri a îndemnat pe Părintele comun al dreptcredincioșilor să folosească, pentru mai binele sufletesc al omenirii întregi, momentul prielnic al împlinirii unor nouăsprezece veacuri dela moartea Mântuitorului. Cu puterea dată lui de Domnul, Sfântul Părinte a declarat, Urbi et Orbi, prin bula „Quod nuper” din 15 Ianuarie c., că zilele dela 2 Aprilie c. și până la 2 Aprilie vitor, formează un An Sfânt extraordinar, fiind totodată și Jubileul general și cel mai mare al veacului. Cu această dispoziție a sa Capul creștinătății țintește atingerea unui scop mare, de natură duhovnicească. „Mișcați de această preafericită aniversare, — așa sună Literele Pontificale, — oamenii să-și abată gândurile, cel puțin un pic de vreme, dela celea pământești și trecătoare de cari sunt învăluși și învățurați în clipita de față atât de fără milă, spre celea cerești și veșnice, și să se salte cu spiritul, din jalnica învălmășeală a stărilor de-acum, la nădejdea fericirii spre care i-a chemat Domnul Nostru Isus Hristos prin vărsarea sângelui Său și prin comoara nemărginită de bunătăți de tot felul, de care le-a făcut parte. Să se smulgă din sgomotul vieții de toate zilele și „să cugete întru inimile sale”, mai cu seamă în decursul acestui an centenar, cât de mult ne-a iubit Mântuitorul nostru și cu ce râvnă aprinsă ne-a siobozit din robia păcatului. În felul acesta de bună seamă se vor înflăcăra și ei de mai mare dragoste și se vor simți în chip necesar împintenați să lubească la rândul lor acest Stăpân atât de iubitor”. Pentruca s'ajungă aici e destul să la în socotință ce a făcut Domnul pentru ei: rânduirea Sfintei Euharistii, harul preoției dat apostolilor, pătimirea, moartea în-

vierea și înălțarea sa la ceriu; trimiterea Sf. Spirit, Maica Fecioară, primatul lui Petru, puterea de a ierta păcatele, propovăduirea cuvântului evanghelic și toate celelalte întâmplări și daruri cu cari se încheie viața lui Isus din care izvoarește viața noastră și o nouă și adevărată viață pentru întreg neamul omenesc ce se sbate acum în vâltoarea atâtor rătăcirii, e sfâșiat de atâtea discordii și ostilități, e chinuit de atâtea mizerii și amenințat de atâtea primejdii, cum remarcă aceeași bulă papală.

Pentru a trage tot folosul Anului Sfânt, Preafer. Părinte inculcă fiilor săi sufletești să mediteze adânc asupra suferințelor Răscumpărătorului, peste tot anul, dar mai ales în Vinerea Patimilor. Și fiindcă a aflat de bine în Domnul să lege câștigarea indulgențelor plene de cercetarea Cetății veșnice, așteaptă ca toți câți nu sunt împiedecați de cauze grave și serioase, s'alerge la Roma, la „Cetatea care este centrul credinței catolice, domiciliul și reședința Vicarului lui Isus Hristos” și unde, între altele se păstrează și masa pe care, după tradiție, a consacrat însuși Preotul cel mare, Hristos, cea dintâlu Pâine Ingerească. Pelerinii vor vedea acest clenodiu sfânt al anticității creștine alături de atâtea altele cari îi vor întări în convingerile lor religioase și vor avea și prilejul de a vedea, față la față, pe Părintele comun, care-i așteaptă cu dor pe toți, ca să le împărtășiască, direct și personal binecuvântarea sa apostolică, lor și la tot ce e în legătură cu el.

Condițiile de cari e legată dobândirea indulgenței jubilară sunt dintre cele mai ușoare: cercetarea de câte trei ori a basilicelor San Giovanni în Laterano, San Pietro în Vaticano, San Paolo de pe via Ostiense și S. Maria Maggiore de pe Esquilin. Și pentru ca să fie cât se poate de ușoară această câștigare de haruri deosebite, vizitele din chestie se pot săvârși așa că intri în aceeași basilică numai decât și a doua și a trela oră. Iți stă în voie să reții pentru tine indulgențele câștigate, ori să le aplici sufletelor din locul curățitor. Cătu-i pentru rugăciunile de recitat în acest scop, acelea se reduc la cinci Tatăl Nostru, Născătoare și Mărire în fața altarului ce cuprinde Sf. Sacrament, și încă un Tatăl Nostru, o Născătoare și Mărire tot acolo, ad intentionem Summi Pontificis. Apoi: de trei ori Credeul înaintea unui Crucifix și odată orațiunea: Adoramus te Christe, ori alta la fel. După care va urma o scurtă meditație, repetată de șapte ori în fața icoanei Preacuratei, asupra celor șapte dureri ale Maicii Indurerate, cu câte o Născătoare și cu: Sancta Mater Istud agas, sau alta la fel. — De sine înțeles că toate acestea după mărturisire și cuminecare cu

vrednicie, seria acțiunilor de pietate încheindu-se cu mărturisirea din nou a crezului catolic în fața sfântului altar.

Bogățiile spirituale speciale ce se pot câștiga în răstimpul fixat de Locuitorul lui Hristos, sunt nenumărate și nemăsurate. (Indulgența plenară se poate câștiga toties quoties se îndeplinesc prescrisele de mai sus). Reflexele lor morale e cu neputință să rămână fără urmări palpabile, așa zicând, chiar și asupra vieții sociale. Cum a spus Sfântul Părinte deunăzi într-o alocuție către patricienii Romei: „E cu neputință ca, după ce au fost puse în rândulă spiritele și au fost aranjate avantajos treburile sufletelor, să nu se resimtă și restul. Insuși dumnezeescul Măestru ne asigură că grăind așa, spunem un mare adevăr. Doar el zice: Căutați întâiu împărăția lui Dumnezeu și celelalte se vor adăuga vouă. Cu această încredere în inimă privesc Eu Anul Sfânt. Am siguranța că din această căutare spre cele înalte, spre ceriu, ochii oamenilor se vor pleca spre pământ purificați și mai bine văzători chiar și în lucrurile pământești. Prisosul de rugăciuni, de ispășiri, de daruri de-ale oamenilor către oameni și de-ale lui Dumnezeu către muritori, de bună seamă că trebuie să aducă omenimii o mare binefacere, o adevărată, nouă și mare binecuvântare, fără margini și restricții“.

Așa crede Sfântul Părinte. Așa credem și noi. Locurile Sfinte ale Pământului Făgăduinții și avem nădejde să le putem cerceta — cel puțin în acest an, — deși bula Quod nuper recomandă și pelerinajele în Țara Sfântă. Cetatea Veșnică însă, cu celebra-i capelă a Reliquiilor Sacre din basilica Santa Croce, și Santa Scala cu celelalte monumente ale evlaviei creștine, credem tare că va număra printre mille și sutele de mil de pelerini cucernici din toată lumea și o împozantă ceată de închinători, fide et sanguine Romani, din părțile Carpaților pletoși și a Dunării bătrâne. — Respectul de convingerile noastre religioase și dragostea de neam ne impun imperios acest obligament. Și nu ne vom eschiva dela împlinirea lui.

Al II-lea congres internațional al învățământului secundar catolic va avea loc la Haga (31 VIII—5 VII 1933). Întâiul congres, ținut la Bruxelles în Iulie 1920, a însărcinat un comitet de cinci membri să prepare publicarea în trei volume a unui studiu asupra situației actuale a învățământului de cele trei grade (primar, secundar și superior) și să organizeze pentru 1933 al doilea congres internațional. Întâiul volum al acestei publicații, închinat învățământului din diferite țări ale Europei, apare în Iunie a. c. În ultima sa întrunire, Comitetul Central a hotărât să țină al doilea congres internațional la Haga, dela 31 Iulie până la 5 August 1933. Pentru organizarea locală a congresului comitetul central și-a asigurat colaborarea unui comitet olandez. Program: 1° Situația pedagogică internațională. 2° Principiile fundamentale ale educației moderne, postulatele, realizările, deviațiile ei și necesitatea de a scoate în lumină principiile unei filozofii sănătoase. 3° Principiile și realizările Școlii Noue (active). 4° Expunerea chestiunilor pedagogice de interes general ce se pun în diferite țări. 5° Examinarea în secțiuni a acestor probleme. 6° Înțelegerea dintre popoare și problemele de educație națională ce aceasta o necesită. Până acum au aderat la acest congres: Katoische Schulorganisation Deutschlands; Fédération nationale de l'enseignement moyen libre de Belgique; Alliance des maisons d'éducation chrétienne (Franța); Union des établissements d'enseignement secondaire libre féminin de France; Catholic headmasters association (Irlanda); Katholike Leerarenvereniging Sint-Bonaventura (Olanda); Federazione nazionale degli istituti scolastici privati (Italia); Action populaire (Paris); Commission internationale de l'éducation familiale.

Membrii comitetului central al congresului internațional sunt: T. Corcoran, profesor de educație la Universitatea națională din Dublin (Irlanda); I. Schroeteler, referentul comitetului central al organizației școlare catolice din Germania; L. Morel, vice-președintele

Federației învățământului liber din Belgia; C. van den Broeck, delegatul Uniunii profesorilor catolici S. Bonaventura din Olanda și N. Hiers, secretar general, Bruxelles, (Boulevard du Jardin Botanique 28). (Pr. Ioan Georgescu).

Cruciații carității.

A vorbi e una, și a face e alta. Mulți cuvântază despre milostenie, dar puțini dau dintr'al lor pentru săraci.

Papil se numără printre pușinii cari săvârșesc cu fapta ceea ce propovăduiesc cu gura. Cei din vremile mai noi ca cei din trecut. „Osservatore Romano“ din 31 Decembrie 1932 aduce o scurtă și sumară schiță a multelor și marilor binefaceri săvârșite de urmașii Sf. Petru.

Reținem și noi din numita schițare că S. Soter, († 182), asemenea celorlalți 12 înaintași ai săi, se îngrija ca un părinte bun de săracii Romei, ori de unde ar fi venit ei acolo. S. Silvestru († 337) hotărăște, într'un săbor ținut în prezența lui Constantin cel Mare, că a patra parte din veniturile bisericii are să se împărțască săracilor și bolnavilor. S. Gelasie († 496) scrie că „nimic nu șade mai bine preotului ca îngrijirea săracilor și a celor slabi“. S. Symmachus († 514) ridică un spital pentru bolnavi și o ospătarie pentru pelerini. S. Felice († 530) e caracterizat; „Pauperibus largus, miseris solacia praestans“. S. Gregoriu Marele († 604), ne mai având ce să dea săracilor, le-a dat și blidul ce-i rămăsese suvenir de la S. Silvia, mama sa. S. Deusedit († 619) colinda, în persoană, pe cel năcăjiți și nevoiași. Chiar și pe leproși. S. Leo II († 683) e zugrăvit îmbrățișând un cerșetor. Papa Constantin († 715) scapă din ghiarele morții de foame pe săracii Romei sale. S. Gregoriu III († 741) dăruiește tot ce are și se mai încarcă și de datorii. Pildă de milostenie sunt și S. Zaharia († 752) și Papa Adrian I († 795), iar despre S. Nicolae I, cetim la Anastasie Bibliotecarul: „Acest prieten al lui Hristos avea trecuți în catastihul său toți schiopii, orbii, bolnavii și nevoiașii ce petreceau în Roma și să îngrija de pâinea lor cea de toate zilele“.

Foia „Unirii“

Realitate și viziune

Marcò d' Aviano, un Daniil Sihastru al Vienezilor de HANDEL-MAZETTI

1)

Impotriva unei sumedenii de oameni de cultură, ajunși în mizerie și în desnădejde, de sigur cu unul dintre cei mai buni comandanți și cu o miliție căreia nu-i păsa de moarte, stetea puterea turcească, numeric de 17 ori mai mare decât apărătorii Vienei, chiar dacă în meșteșugul războiului steteau mai pe jos. Dar la ce folosește dibăcia războiului, când foamea și molima seceră rândurile rărite ale celor puțin, dar superiori din punct de vedere tactic. Știm din războiul mondial în care a biruit numărul și îngrijirea. Numărul Pașilor îl forma un lung pomelnic. Toată Asia fusese invitată: înfățișând pe Padîșahul Kara-Mustafa cu toată curtea sa. Alături de el Kara Mehemet, Pașă și Vizirul Mosopotamiei, Ibrahim, Pașă și Vizir în Ufa, Pașii Damascului, Timișoarei, Silistrei, Megneziei, Alepului, Tirului, Anatoliei, Harmitului, Sebastei, Ancirei, Karamaniei, Bosniei, Nicopolului, Brussei. Pașa Turigi din Agria temut până hăt departe pentru vrednicia sa, deși avea un singur ochiu. Omer Pașa din Karahisar. Apoi numeroșii Aga, toți cu trupe între 1000 și 12.000 de oameni. Dintre puterile creștine dedeau ajutor Tököy cu 1000 de Unguri, Mihail Apaffy cu 6000 de Transil-

văneni, Șerban Cantacuzino cu 4000 de oameni din Valachia și Duca Voevodul Moldovei cu 2000 de oameni.

Și ce oameni, ce hoarde! Nu e cine știe ce greutate să ni l înfățișăm. Ne uităm la Rusia. Cruzimea ce s'a deslănțuit acolo dela 1917—1923 și se mai deslănțuește încă și astăzi, poate să ne dea o slabă copie de ceea ce ar fi avut să sufere nefericiții Vienezi dacă Turcii ar fi biruit. Acel nefericiți, cari ca niște nebuni pe jumătate au tăbărit; după prăbușirea țarismului, asupra acelor cari aveau sentimente țariste, apoi asupra proprietarilor, apoi asupra tuturor, chiar asupra concetățenilor, și au făptuit cruzimi de nedescris, cari necinstesc umanitatea tuturor vremurilor, au fost sau chiar mai sunt oameni în cari a izbucnit deodată un fanatism înăbușit, mizerabil, atâta vreme slugărnicit. Sunt necultivații sau pe jumătate cultivații în cari Asiatul, care se aseamănă în oarecari trăsături esențiale cu tigrii și cu șerpii săi, a biruit pe semi-europeanul.

Dacă ne ascundem fața de grozăviile din Sovieția, totuși ne dăm seama de pricină. Lungi veacuri de servitute, lungi veacuri de viață de sclav, apoi războiul cu ororile lui care a înjosit așa de mult pe omul de cultură, dar care a făcut din necultivat ceva mai mult decât o bestie. Și să ne gândim apoi că vechea Rusie patriarhală, omenește vrednică de toată dragostea, s'a prăbușit și noua Rusie a Sovietelor este doar o varietate a acelei Asii demonizate.

În fața zidurilor Vienei își pusese lagărul

Asia originală a acelor vremuri. Fanatismul religios este propriu al Asiatului. Învierșunarea săngeroasă, îngrozitoare, pornită pe distrugere, e sufletul Asiatului. Intruparea lui Dumnezeu ca Asiat a făcut îngeri din Asiați. Mohamed, mincinosul vestitor de Dumnezeu, a făcut din Asiați străvechi draci asiatici. Nefericită Vienă! Dracii își puseseră tabăra împrejurul tău! În afară de oamenii lui Tököy, Apaffy și ai lui Cantacuzino, aceste hoarde nu erau soldați fără școală. Cekiștii ruși sunt și ei în parte oameni cu școală. Mulți dintr'ânșii au fost în vremea războiului la începutul carierei, Furia fanatismului chinua întreaga armată a Turcilor asediați. Cu cât mai mulți creștini vei omori și vei martiriza, cu atât mai multe Melaice, cu atât mai multe hurii, zâne ale paradisului, te vor întâmpina, îți vor sta la dispoziție. Fanatismul înfierbântă pe viteji acolo sus, pe bastioane. Ei țin, cum ține naiba sufletul în ghiarele sale, orice bârnă, orice piatră.

De altfel și suferă acești Turci. Nenumărate leșuri zac neîngropate în fața taberii, nenumărate sunt înghesuite la gura galeriilor, mirosul greu pestilențial este insuportabil, el clocește tot felul de epidemii și pe când în Viena asediată mor câte 40—50 de oameni pe zi, în lagărul turcesc mor câte 100—200.

Kara Mustafa trimite un parlamentar. El vrea să ia orașul prin bună înțelegere, vrea să păstreze pentru sufletul său comorile Burgului împărătesc, vrea să se plimbe cu calii grajdurilor împărătești în trăsura de aur a Împăratului, el vrea să fie Chanul Reichului creștin.

Adrian II († 872) de multe ori nu putea intra, în casă de mulțimea săracilor ce-i ațineau calea. Epitaful lui Gregoriu V îl prinde așa: „Pauperibus dives per singula sabbata vestes divisit, numero cautus apostolico“. S. Leo IX († 1054) până acolo merge cu dragostea față de nefericiți, că pe un lepros îl culcă în patul său. (Leprosul, spune istoria vieții Sfântului, a fost însuși Hristos).

Inimă milostivă și mână largă au, între alții, și Inocențiu III († 1216), Gregoriu X († 1276) care sistematizează elemosinera apostolică, Urban V († 1370) și Alexandru V († 1410) despre care a rămas vorba: Vlădică bogat, Cardinal sărac, Papă cerșitor. Sub Sixt IV († 1484) în fiecare Luni și Vineri se împărția pâine și vin în Campo Santo de lângă biserica Santa Maria, tuturor săracilor din Roma și jur. Urban VII († 1590) tocmai întocmise lista datoriilor tuturor nevoiașilor, cu gând de a plăti el acele datorii, când a fost răpit de moarte. Alexandru VII († 1667) ajuns Papă, și-a vândut, în favoarea săracilor, toată mobila ce-o avea pe când era cardinal. Inocențiu XII († 1700) și-a lăsat orfanilor și bătrânilor neputincioși până și averea moștenită dela părinți. Benedict XIII († 1730) e cunoscut ca „Părintele Săracilor“. De numele lui Leo XI († 1829) e legată „Comisia Ajutoarelor“ pentru a plăti, dintr'al Papii, medicii, chirurgii și medicina, pentru toți săracii Romei și ai jurului. Piu IX — ca să venim în vremuri mai apropiate de noi, — e știut, că nu cruța banul când era să aline mizeria. I-s-a făcut, pentru prea marea lui liberalitate, și reproșuri mai discrete. Răspunsul lui rămas celebru, a fost acesta: „Din ce dau mai mult, din ce câștig mai mult“. Și a tot dat, câte zile a avut. Piu X s'a născut sărac, a trăit sărac și a murit sărac. Milosteniile lui, precum se știe, n'au mai avut margini. Daniile actualului Pontifice sunt, în mare parte, carte deschisă lumii întregi. Biserica noastră îi va păstra și ea, și din acest punct de vedere, neștearsă pomenirea.

R. Negru

Apariția din Beauraing își ia rămas bun. Marți după masă, în 2 Ian. c., la ora obișnuită (18³⁰), grota „Notre-Dame de Lourdes“ din grădina Surorilor dela Beauraingul Belgiei, a fost mărturia tăcută a unei scene tainice, petrecută între vedenia cerească ce s'a arătat acolo de o mulțime de ori, începând cu 29 Noembrie 1932, și între cele cinci suflete alese cari au avut fericirea s'o vadă. Bineinformatul și seriosul cotidian „La Croix“ din 8 Ian. c. apreciază la bineșor peste 20.000 numărul persoanelor ce erau de față când s'au întâmplat celea ce urmează.

Intrebată de medicul, Gilberte Voisin spune că ei Preacurata nu i-a zis decât: „Adio“. Pentru Gilberte Degelmbre a avut declarația: „Voiu converti pe păcătoși. Adio“. Copiliței Andrée Degelmbre îi întindea: „Eu sunt mama lui Dumnezeu și Regina cerurilor; roagă-te mereu. Adio“. Ferdinand Voisin i-se arată numai după ce s'a arătat tovarășelor sale. Cu asta se întreține mai mult. „Iubești pe Fiul meu?“ întreabă Vedenia suprapământeană. — „Da“ răspunde fetița. Apoi: „Mă iubești și pe mine?“ — „Da“ răspunde din nou cea întrebată. „Atunci să te jertfești pentru mine“, încheie Vedenia. Cătu-i pentru Albert Voisin el a declarat medicilor: „Sfânta Fecioară mi-a spus ceva ce nu mi-a dat voie să divulg. și mi-a spus și altceva, dar nu știu de mi-e îngăduit să destăinulesc acest lucru“.

Acestea sunt faptele. Judecata lor e de competența altora. Cuvântul cel mai cuminte, hic et nunc, e al doctorului Mestrioux: „Imi place să strig sus și tare că scepticismul absolut, și mai ales gluma, aici odată nu-și au locul“. — Să respectăm discreția prudentă a cercurilor bisericești superioare și să așteptăm. Asta-i de făcut, pentru moment.

Obolul Regelui-Hristos. Am luat parte la congresul dela Aiud al Agrului, și am rămas încântat de cele auzite și văzute. M'am gândit la cele trecute vremi când, în urmă cu patruzeci de ani, trebuia ca noi, copiii de Ro-

mân, să ne strecurăm pe ulițele acestui focar calvinesc și culb de șovinism unguresc, printre pietrele cu cari ne sburăturiau cel ce erau crescuți în duhul urii; priveam cu inima caldă de bucurie și mândrie desfășurarea de-acum de forțe morale ale fraților mei de crez creștin și român, și m'am purtat cu mintea și în viitor: ce binecuvântare a lui Dumnezeu ar fi pentru neamul meu, întărirea acestui curent de sfânt idealism inaugurat atât de fericit de Agrul nostru!

De sine înțeles, deci, că m'a durut mult raportul cassarului, perspectivele lui de încetinire a sborului agrist, din lipsa de mijloace bănești. Am vrut să iau parte la discuțiile în legătură cu acest punct din programul acelei ședințe de seara. Vremea fiind însă întârziată, și alte puncte așteptând să fie și ele desbătute, am fost silit să mă abțin dela cuvânt.

Decât: cauza e din cele mai însemnate. Și de aceea în să revin asupra ei. Eu adevărat sum de convingerea că este leac și pentru această boală care spune proverbul c'ar fi punga goală. (În cazul nostru: cassa Agrului). Iată cum socot eu, că s'ar putea ajuta aici:

În țara noastră suntem peste 1 1/2 milion de Români catolici. Ce-ar fi acum dacă, din prilejul sărbătorilor împărătești de peste an, fiecare preot, ajutat firește de învățător și de ceilalți intelectuali din loc, ar aduna *un leu de suflet* din parohie? Presupunând că la sate s'ar afia și de aceia cari să n'aibă nici măcar un leu, nu s'ar putea, oare, primi dela aceștia altceva, în natură, pentru a fi apoi valorificat cu ocaziune binevenită?

Trăiesc la sate din copilărie și știu ce se poate face aici. Cu o condiție: să fie cine *să vrea să facă*. Și să aibă omenie, pricepere și însuflețire. Purcezând așa, în câțiva ani s'ar schimba situația Agrului ca prin farmec. Abstrăgând dela multe altele, am ajunge să vedem pe mesele noastre și mult doritul cotidian român catolic, pe care atâția și de atâta vreme cu dor îl dorim viu, și asigurat pe timp îndelungat. (Inv. *Simlon Bogdan*).

Bolșevicii clădesc întruna. Pui piatră peste piatră, cărămidă peste cărămidă, și ridică mereu fabrici noi, orașe noi. Pe ei materia îi interesează, și trupul cu lipsurile lui. În jurul materiei și a trupului se învârt toate preocupările lor. *Aici* vreau să-și dureze cetatea stătătoare. Cea mai presus de fire nu intră în grijile lor.

Dintre orașele ridicate de bolșevici cel mai de seamă este *Magnitogorsk* (orașul magnetic). În 1929 nu se afla aci (la poalele Urailor, aproape de linia ferată transsiberiană) decât un păcătos de sat ce-i zicea Berzav, cu vre-o mii de suflete. Astăzi autoritățile bolșevice arată străinului ce are îngăduință să călătorească într'acolo, un oraș impozant ca aspect, cu peste 160.000 locuitori, pe-un teritoriu de 54 Km². Pentru a prevedea populația cu apă a fost indiguit râul Ural, și s'a format un bazen cu o capacitate de 34 milioane m³ apă. Sub conducere de ingineri americani, mii de brațe muncitoare au făcut din sătulețul de mai nainte o adevărată cetate industrială, cu 10 cuptoare de topit, sute de imobile cu 10 și 13 etaje, băi sistematice, uzină electrică imensă, bulevarde largi și asfaltate, hoteluri, cinematografe ș. a.

În seria orașelor noi locul al doilea îl ocupă *Khibinogorsk*, de lângă Marea Albă. În 1930 era un biet sat nevoiaș cu 160 de locuitori Azi e oraș în toată puterea cuvântului, cu mai bine de 40.000 locuitori. — Alte înfăptuiri la fel, sunt Stalinabad, Staliusk, Prokovievsk, Kemerovo și Angero-Nova-Zaporoje, care are peste 100.000 locuitori.

Atâta pot face și bolșevicii: ziduri, fa-

Pașii săi, Hogii, Ulemalele n'au să-și aibă partea lor din pradă. Starhemberg¹⁾ nici nu vrea să audă de predare și Mustafa trebuie să se hotărăască să porunciască multor mil de căduri să porniască atacul împotriva orașului. Într'această clipă când se pregătește moartea Vienezilor și a culturii lor și retrogradarea întregel culturii europene, scrie Starhemberg Ducelui de Lorenă, a cărui cavalerie își așezase tabăra la câteva mile de Viena: Dar Domnule, e tocmai vremea de a ne ajuta. Noi perdem oameni mulți și mulți ofițeri, mai mult din pricina disenteriei decât din pricina gloanțelor inamicului, căci pe toată ziua mor câte 60 de persoane. Nu mai avem granate, cari sunt cel mai bun mijloc de apărare din partea noastră. Tunurile noastre sunt în parte ruinate de către inamic, parte piesnite, deși nu s'a tras cu ele nici de 50 de ori măcar, din pricina materialului prost din care au fost făcute...

Nici Starhemberg nu putea să facă nimic. El cerea ajutor. Avea să vină? Prinții germani își dedeau seama de ce era. Reich-ul se mișca. Cât de mulți Pașiturcești se găslau în fața Vienei, tot atât de mulți Prinți și Cavaleri germani alergau într'acolo.

Și Loreneanu era de origine germană. Se trăgea din Adalbert de Alsacia. El vin în grăbit marș prin Boemia și prin Bavaria. Prințul elector Ion Gheorghe de Saxa. Prințul elector

Max Emanuel de Bavaria, Ducii de Saxa, Lauenburg, Eisenach și Weissenfels, de Braunschweig și Lüneburg, Württemberg și Holstein, Pfalz Neuburg, Markgravi de Baden, Waldeck, Anhalt, Salm și Imperiali înșiși, dintre cari o parte sunt asediați în Viena. Loreneanu era cel dintâi mai aproape de Viena.

Dar sămburele și puterea o formează Polonezii, pe care-i aduce Ioan Sobieski: 41 de divizii — 18.000 de oameni cavalerie, 11 batalioane — 8600 de oameni infanterie, 30 de tunuri. Viena își dedea sufletul. Și taman în cele din urmă zile ale agoniei ei izbucnește cearta: Cine să fie căpetenia tuturor armatelor?

Împăratul vrea el. Nu era un viteaz rășboinic, era un sculptor fin, musicant, se pricepea în politică, mititel, fără prestanță, bolnăvicios, n'avea de loc înfățișarea unui erou. Totuși voia ca în ziua hotărâtoare să fie văzut cel dintâi în primejdie și deasemenea cel dintâi la izbândă.

Vestea aceasta revoltă la culme pe Regele Poloniei. El își pusese în joc toată puterea sa și prin toate satele și cătunele prin care trecuse își permisese să fie sărbătorit ca Mântuitorul creștinătății. El are pretenția comandelor supreme cu orice preț. Dacă Împăratul îl nedreptățește și ia comanda armatelor aliate, el își va retrage armata și tunurile sale, 27.000 de oameni și 30 de tunuri. Și armata despresurătoare e de trei ori mai mică decât a Turcilor.

Trad. *Presbiteratul Ortodox*

¹⁾ Străbunul Prințului Starhemberg care face politică creștin-socială la Viena și și-a cheltuit mai toată averea. Ca să scape de creditori se pare c'a fugit în Elveția.

brici și mașini. Și cu asta se laudă și la frunză și la iarbă. Nu descoper însă nimărui cealaltă față a lumii lor: uriciunea pustirii din suflete, cu urmarea ei hâdoasă: îngrămădirea fărădelegilor, cari pun în lumină sinistră atât de laudatul progres material. Regimul de teroare roșie crede, probabil, că icoana clădirilor ridicate va întuneca cu totul oștirea de stafii a celor 460.000 de inși, pe cari recunoaște oficial că i-a executat dela 1917 până la 1929. Se înțelege că, după cum observă Giornale d'Italia, fără să cuprindă în acest număr mulțimile măcelărite în masse de Cekă și de GPU, dela începutul săptămânii bolșevice și până azi.

Știri mărunte

Agru în Aruncuta. Parohia pâr. Vasile Popa are și ea organizația sa agristă. Turmă bună și ascultătoare, credincioșii deacolo au alergat cu mic cu mare la adunarea de constituire. Regulamentul cetit de preot a fost primit cu însuflețire. S'a făcut apoi înscrierea membrilor: 81 de inși deocamdată. Președinte a fost ales d. Vasile Corpădean. — De notat că Agru din Aruncuta are și o organizație a parte pentru copii și tineret.

Catehiste ambulante. Periodicul clujan »Erdélyi Tudositó«, din 16 Ian. c., aduce știrea că în Bucovina clerul catolic s'a gândit să vină în ajutorul instrucției religioase prin formarea de dascălițe catehiste, cari se umble apoi din sat în sat, propunând catehismul. S'a ajuns la soluția aceasta în urma faptului că dintre cei 80.000 de Nemți din Bucovina, 62.000 sunt catolici. Aceștia locuiesc răsăriți în 111 sate. Au însă cu totul numai 16 preoți. Evident că așa stând lucrurile li e cu neputință să instruiască satisfăcător lumea lor de credincioși, cari, totuși, trebuiesc instruiți. — Vremea va arăta unde se va ajunge cu catehistele ambulante.

Spre Tibet. Doi călugări catolici, Melly și Coquaz, de naștere din Elveția, au părăsit mănăstirea de pe piscurile veșnic înzepezite ale Alpilor megieși între patria lor și Italia, pentru a lua drumul Asiei îndepărtate. În 13 Ian. c. s'au despărțit și de Marseille. Peste o lună vor fi în Hanoi, de unde cât cu trenul, cât pe jos, cât călare și cât cu ski, spre muntele Si-La, în creerii de nămeți ai căruia au de gând să zidească sfântă mănăstire, cum e cea durată pe Gran San Bernardo, de unde au plecat. Au ales încă anul trecut acest punct, la o înălțime de peste 3500 metri, pentru că pe acolo trec pelerinii ce se duc la sanctuarele tibetane. Singurii tovarăși ai celor doi apostoli ai evangheliei, și jertfe de bună voie ale iubirii deaproapelui, sunt câțiva căini bernardini. Robert de Traz scrie în »Figaro«, apropos de gestul eroic al acestor doi călugări dintre cari unul e de 32 ani, iar celalalt de 28, că Marconi le-a dăruit un aparat de radio destul de tare ca să-i pună în contact cu clopotele bisericilor din patria-le îndepărtată, și cu glasul fraților de pe Gran San Bernardo... Incolo: rugăciune, singurătate, suferință și tărie.

Locale. Joia viitoare, de praznicul Întâmpinării Domnului va predica în catedrală pâr. Dumitru Neda, profesor la Academia de teologie.

— Școalele Blajului au prăznuit toate, după cuviință, Marți în 24 Ian. c., Sărbătoarea Unirii. Insemnătatea zilei, la liceul de băieți, a arătat-o, în cadrele unei concise și cumpănite conferințe, pâr. profesor Ștefan Manciulea, de față fiind studențimea și un foarte numeros public anume venit în sala de gimnastică. — Pe aceeași temă, la

școala de fete a vorbit dș. prof. Silvia Tețiu; la școala comercială superioară de băieți, d. prof. Barna, iar la școala normală de băieți care asemenea școalelor de fete a aranjat din acest prilej o foarte drăguță serbare literară-artistică, a vorbit elevul Șt Muscariu cl. VII. — Tedeumul ocazional l-a slujit, la catedrală, pâr. prepozit Iacob Popa, în sobor de preoți.

Bucurie creștină în Dretea. Dela răsboiu încoace parohia aceasta a fost mult tulburată de bapțiști și mileniști, cărora le-a și succes să ducă în rătăcire o seamă de creștini de bună credință. Între aceștia era și Mihaiu Coldea, care a trecut la mileniști, devenind protagonistul acestei secte. Asta a durat până în 24 Decembrie 1932 când, în urma unei discuții cu pâr. Victor Sarca, s'a clătinat în »convingerile« sale mileniste, vestite cu zel, în calitate de predicator al sectei. Lămuriri ulterioare i-au spulberat și cele din urmă îndoeli. Sfârșitul luptei cu sine l-a făcut în ziua de 8 Ianuarie c., când după sf. liturghie slujită cu prescurile aduse de el și de soția sa, atât dânsul cât și ea, între lacrimile de bucurie ce străluciau în ochii lor și a mulțimii prezente, au revenit la biserica părăsită, jurându-i, deacum, credință neștrămutată.

Femele „doctor honoris causa“. O chiamă Ofelia Compton. Cinstea aceasta unică în felul său i-a făcut-o universitatea din Oxford, declarându-o »doctor honoris causa« în drept. Asta nu pentru nuștiu ce studii strălucite pe tărâmul dreptului, ci »pentru cariera-i distinsă ca mamă de familie«. Numita doamnă are acum 74 de ani și a adus jertfe enorme pentru buna creștere a fiilor săi. Unul dintre ei, cel mai în vârstă, Carol, »grație acestor jertfe astăzi e directorul Institutului Tehnologic din Massachusset la Boston. Al doilea, Artur, e profesor de fizică la universitatea din Chicago și a fost învrednicit odată de premiul Nobel. Al treilea e avocat renumit la Washington. Fiica sa e logodită cu prof. C. Rice, directorul colegiului Ewing, la Allahabad. — Rar a fost luată la cunoștință o cinștire cu mai mare bucurie de toată lumea și fără deosebire, ca această numire. Și pe dreptul.

Morminte din vremea lui Solomon. Arheologul englez Starkey face de mai multă vreme săpături la Tell Duveir, în sudul Palestinei. Mai nou a descoperit, între altele, o serie de morminte din vremea împăratului Solomon. În aceste morminte s'au găsit apoi multe vase și obiecte de lux de Cipru, ceace aruncă o lumină vie asupra politicii comerciale a înțeleptului cap încoronat al Iudeii de odinioară, despre care știm că era în legături de strânsă prietenie cu Hiram regele Tirului, iar acesta cu al Ciprului producător de vase și obiecte de lux ca cele aflate la Tell Duveir. Vasele de lut desgropate în aceleași împrejurimi, și purtând pecetea regilor Iudei, provin din fabrica dela Hebronul vremilor aceluiasi Solomon împărat.

† **Pâr. Vasile Podoabă,** protopop în pensiune, a trecut la cele veșnice Joi, în 19 Ianuarie 1933, în anul 81 al vieții și 55 al preoției sale cinstite. — Fie-i partea cu dreptii!

† **Pr. Ioan Suclu,** prof. la liceul de stat din Aiud, și-a dat sufletul în mâinile Ziditorului în Clinica Universității din Cluj, Joi, la 19 Ian. c., în anul 41 al vieții și 15 al fericitei sale căsătorii. La doliul familiei și al prietenilor se alătură, cu sinceră durere, și »Unirea«, căreia răposatul i-a fost redactor harnic în zile grele, în anii 1916, 1917 și 1918. — Fie-i partea cu dreptii!

† **Carola Dr. Mihalyi n. Hieronymy,** soția dlui Dr. Florent Mihaly președintele Agru-lui din eparhia Maramureșului, a adormit în Domnul la 19 Ianuarie 1933. — Odihnească în pacer!

† **Vasile Indre,** cleric absolent, a trecut la cele veșnice, în Someș Guruslău, la 15 Ianuarie c., într'al 26-lea an al vieții sale. — Fie-i Domnul parte cu dreptii!

Telefonul „Unirii“

»Cuvântul«. București. »Universul« cu data de 18 Ianuarie a. c. ne spune că Regele Bulgariei s'ar fi simțit silit a trece peste cuvântul dat de a-și boteza copiii catolici din »dorința expresă de a da țării o dinastie curat bulgărească«. — Dacă religia ortodoxă are o virtute bulgarizantă atât de puternică, încât nobilul vlăstar regal, care dela nici unul din augustii săi părinți n'a primit picătură de sânge bulgăresc, devine bulgar curat prin simplul botez ortodox, cum rămâne atunci cu doctrina Dlui Nae Ionescu, că ortodoxia are esență pur românească și că noi Românii »suntem români pentru că suntem ortodocși?...« Te pomenesti că Regele Bulgariei nu este la curent cu teoriile etnice ale Dlui Nae Ionescu și că-l așteaptă surpriza de a-și vedea crescând o fiică română, iar nu bulgară pur-sang!

I. Sibiu. Recunoaștem, că faimoasa logică de Sibiu a secerat o nouă biruință răsunătoare: se bucură din răsputei de noua... înfrângere a Papii. Regele Bulgariei, adeca, și-a botezat copilă în legea ortodoxă! — Și, ce mai calea-valea, întâmplarea este întâmplată gata. Nu suferi desmintire. O recunoaște și Papa însuși. A trimis doar pe Nunțul din Sofia să protesteze cu toată energia. Iar »Osservatore Romano« din 19 Ianuarie publică un document de mare preț, care pune în lumină încă odată toată șiretenia papistașă. Și anume, o mică petiție, scrisă toată de mâna Prințesei Giovanna de Savoia, la 12 Octombrie 1930. Altfel Sa ruga pe Sfântul Părinte să-i dea dispensă dela impedimentul religiunii mixte, pentru a putea încheia cu regele Boris al Bulgariei, căsătoria »coram Ecclesia«, așa cum i-o impun »credința sa, sentimentele sale și tradițiunile familiei sale«. Și continua așa: »Și fiindcă această dispensă, potrivit canonului 1061 din C. I. C. e subordonată celor două condițiuni următoare, cari își derivă rațiunea din însăși legea divină, adecă: să fie îndepărtat orice pericol de pervertire a soțului catolic din partea soțului necatolic și că toți copiii să fie botezați și crescuți catolici, promite a se conforma pe deantregul, având pentru aceasta și învoirea viitorului său mire, care confirmă și semnează scrisoarea«. Și, într'adevăr documentul a fost iscălit și de regele Boris. Răspunsul Papei subliniază în deosebi garanțiile date în scris pentru împlinirea exactă a prescrișelor canonice și încheie: »de aceea Sfântul Părinte, având în vedere toate acestea și considerând pe deasupra că însuși Regele Boris III iscăind petiția Prințesei Giovanna s'a obligat la aceleași promisiuni, a binevoit a concede grația cerută«. — Prin urmare: Papa a luat toate garanțiile canonice. Dela regi, ca dela alți muritori. Și dacă le-au călcat, protestează cu toată energia, chiar și dacă înaltele fete regale se vor supăra. Așa Papa cel catolic. — Regele Boris promite solemn, în scris. Apoi își calcă pur și simplu legământul. În numele și spre mai marea cinșta a ortodoxiei și al cuvântului regal. — Sibiul poate jubila!

E. M. Cluj. Ne declarăm ignoranți. Nu cunoaștem din proiectata limbă universală a pâr. Higgins, care vrea să înlocuiască vorba dulce și sonoră cu mișcări din mâini și urechi, decât ceace știe toată lumea: pumnul agitat înseamnă mânia, amenințare; a mișca din urechi — bacșiș; un gest ascuns... adio și n'am cuvinte, etc. Impărtășim, deci, nedumeririle Dr. De dragul adevărului însă trebuie să adăogăm, că pâr. Higgins a imaginat igeniosul său sistem numai pentru surdo-muți Alții s'au gândit să-l generalizeze și să facă astfel limba universală mult dorită. Unii s'au gândit chiar, că ar fi bine să se declare prin lege de limbă oficială în familie, unde soacra trăiește cu nora! — De sigur, până aici nu se va ajunge. Cum nici esperanto, oricât de utilă ar fi, nu va ajunge să înlocuiască limba românească. Putem fi deci liniștiți!

Dela Oficiul parohial Șincal-Mureș.

Nr. 11—1933.

Publicație

Se publică licitație pe ziua de 21 Februarie 1933 pentru pictarea și facerea iconostasului la biserica gr-cat. din com. Șincal-Mureș.

Doritorii pot vedea planul și devizul de pictor precum și condițiunile în biroul parohial din Șincal.

Vadiul: 5% din prețul de strigare 55.000 lei. Șincal 24/I. 1933.

Mihail Pop Lupul
paroh

Soțian Petru
curator

Cumpăr depuneri de ale

Băncii Generale de Credit
Informațiuni la Redacție

1-2 127